

ara !!

portantveu de la joventut d'esquerra ESTAT CATALA

any I - núm. 10

redacció i administració: portaferrissa, 15 - telèfon 20151

preu, 20 cèntims

Congrés Nacional de les Joventuts d'E. ESTAT CATALA

Del 16 al 23 de maig

El Comitè Organitzador del Congrés, seguint les seves tasques, ha cregut convenient obrir una TRIBUNA LLIURE entre els militants d'ESTAT CATALA, per tal que amb les seves suggerències puguin fer més planeres les tasques d'aquest Comitè sobre els diversos temes a tractar en dit Congrés.

Per tant, a fi d'orientar l'opinió nacionalista i proletària i determinar concretament els objectius del futur Estat Català, com a resultat del proper Congrés, esperonem a la Joventut activa de l'organització per a què amb les seves iniciatives sobre els aspectes Social; Agrari, Econòmic, Religios, Politic, Cultural, etc., i particularment

el Nacional, intervinguin en aquesta Tribuna, que ha d'ésser rectora de l'orientació futura d'Estat Català.

Aquestes suggerències s'han de trametre a la redacció del periòdic, Portaferrissa, 15 - Barcelona.

La Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA saluda a les Joventuts Nacionalistes i Proletàries i els assegura que en les lluites contra el feixisme i l'imperialisme formarà en l'avangarda revolucionària.

Les tasques davant del Congrés

Tal com s'ha anunciat, el Congrés de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA tindrà lloc el proper 16 de maig. Queda poc temps, doncs, per a portar a terme la gran tasca preparatòria. Caldrà treballar molt de pressa i a consciència.

Aquest Congrés té per a la Joventut d'E. C. una transcendència que marcarà una fita històrica en l'esdevenidor de Catalunya. La nostra trajectòria política i social ha de sortir ben marcada d'aquest Congrés. L'entusiasme que palesen els militants d'ESTAT CATALA així ho deixa entreveure. Les ponències que s'estan redactant ompliran el buit doctrinal i donaran una orientació sobre el futur de la nostra Joventut.

La nostra Joventut només havia tingut

fins ara un contingut radicalment nacionalista. Era nacionalista per sentiment, però estava mancada d'una orientació sobre la complexitat de problemes que són la base substancial de la vida d'una Nació i d'un Estat. Es això el que serà el proper Congrés. D'ell en sortirà una doctrina general que emmarcarà la nostra joventut en un pla d'igualtat als altres sectors juvenils de Catalunya.

Un Congrés de capacitació i d'actuació. Dins el marc de l'Esquerra la joventut d'ESTAT CATALA no estarà orfe de contingut, ans al contrari, serà la que portarà dins dels òrgans del partit l'opinió viva de les inquietuts populars, l'anhel de les masses treballadores, es crearà un esperit raonat i responsable i una formació dialèctica.

Les iniciatives del Congrés de la Joventut d'ESTAT CATALA seran defensades en el Congrés del Partit i maldarem per a que aquest accepti les nostres proposicions i particularment insistirem per a què siguin mantinguts fidelment els principis fonamentals d'Esquerra Republicana de Catalunya amb aquell esperit nacionalista íntegre que els inculcà el cabdill d'ESTAT CATALA l'honorable Francesc Macià i, a la vegada, insistirem per a què corresponent als desitjos de la nostra classe treballadora s'intensifiqui i radicalitzi el contingut social del partit.

Del Congrés de la Joventut d'ESTAT CATALA n'han de sortir les orientacions en matèria cultural, l'administració de l'Economia nacional de Catalunya, es plantejaran problemes tan importants com el social i agrari i en tots ells la nostra joventut sentarà una posició que reflexarà el ritme de les aspiracions de les masses populars.

Fins ara la nostra Joventut, orfe de contingut doctrinal, es troba en un estat d'inferioritat respecte a les demés joventuts. Semblava que no convenia que tingués un esperit crític. Això li creava un complex especial que la feia funcionar còdicament. Aquest Congrés ve a superar tot aquest estat de coses. La joventut d'E. ESTAT CATALA proclamarà la seva posició doctrinal clarament i concreta i, dins del partit, es preocuparà d'accentuar la seva influència i de mantenir amb tota altesa la disciplina dimanant dels principis fonamentals de l'Esquerra infont en ells un contingut social avançat i constructiu.

Tots els militants de la Joventut d'E. ESTAT CATALA han de fer la seva aportació per tal que les ponències del Congrés resultin una obra esculpida en la nostra carn de nacionalistes i obreristes. La nostra doctrina no pot ésser obra d'un grup d'homes, ha d'ésser-ho de tots, ha de portar l'empremta de tota la Joventut i ha de reflexar totes les inquietuts que tendeixen a la transformació d'un món arcaic i injust per un món on imperi una millor justícia social en harmonia amb les necessitats de la classe treballadora.

Tenim plena confiança en el pròxim futur d'ESTAT CATALA. Vivim les hores d'un esplendorós renaixement de Catalunya. S'accentua cada vegada més la seva personalitat i sols els orbes no s'adonen que aquells que vulguin oposar-se a la marxa ascendent de la joventut seran aixafats, per la impetuosa força de les noves promocions

nacionalistes i obreristes. Avancem cap a nous horitzons la nostra senyera estellada, amb aquest estel lluminós de llibertat que s'agermana amb la visió enriolada que d'una manera constructiva ens ve l'orient.

Allà uns homes han constituït una nova pàtria, l'afermen sobre una base sòlida i la defensen amb tota la seva passió. La Joventut d'E. ESTAT CATALA també vol construir una Catalunya nova, una Catalunya que sigui exemple constructiu, volem bastir un edifici social sense diferències econòmiques que inferioritzin els homes, volem una Catalunya justa i noble, però sabem que per això necessitem que Catalunya sigui Catalunya amb tota la seva força nacional i en possessió de tots els ressorts d'un Estat lliure econòmicament i moralment.

Res no ens privarà de proclamar aquesta fe nostra en un esdevenidor immediat i per això preparem aquest Congrés que ha de servir-nos de pauta per a la nostra futura actuació.

A les joventuts nacionalistes! A les joventuts proletàries! A tots els que sentin les inquietuds que mouen les noves generacions, adrecem aquesta noble salutació i els demanem que s'enrolin en els rengles de la Joventut d'ESTAT CATALA per tal d'assolir el triomf de Catalunya.

Visca la Joventut d'E. ESTAT CATALA!

La persecució de la bandera estel·lada

La gloriosa bandera de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA ha estat feta retirar a uns Centres i retirada violentament en altres, per les forces policiaques de l'Estat espanyol.

La bandera nacional de Catalunya; la que enarborà Macià en totes les seves gloriuses gestes; la que s'emporta embolcallada a la tomba el cabdill de les llibertats de la Pàtria; la senyera de Prats de Molló —no és cert Gassol?— és considerada fora de la legalitat deprés del 16 de febrer. Mentre, el feixisme es torna més audaciós i comet assassinats amb la més gran passivitat dels que haurien de vigilar-los: es té massa feina en perseguir la bandera estel·lada.

Malgrat tot, els Casals de la joventut d'ESTAT CATALA, commemoraren la República Catalana amb la senyera estel·lada de Macià i símbol de la llibertat de Catalunya.

Trabal-Alcalá Zamora

—'I en relació amb el Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, el camí realitzat pels esdeveniments polítics fan avui insuficients els termes del seu Estatut, car permet el separatisme, sense donar prou importància al federalisme.'—

(Referència que dona «La Humanitat» de la conferència donada pel diputat de l'Esquerra senyor Trabal al Centre Popular Federal, adherit a l'Esquerra i del qual és president.)

Guardant naturalment les distàncies i les circumstàncies de temps i de lloc.

El senyor Alcalá Zamora, en un moment de sinceritat, dimís la presidència del govern provisional de la República, disconforme amb l'article 26 de la Constitució que s'estava discutint al Congrés.

Amb menys sinceritat va prometre guardar i fer guardar la Constitució quan aquelles corts, inexpertes, carregades de bona fe, li conferiren la primera magistratura de l'Estat.

Segons el seu criteri, els esdeveniments polítics, paraules exactament iguals a les atribuïdes al diputat Trabal en referir-se als principis bàsics de l'Esquerra Republicana de Catalunya, el feren rectificar ostensiblement de criteri en la interpretació i, més a fons, en el contingut de la Constitució que les primeres Corts de la República aprovaren. I des del lloc que les pròpies Corts li donaren, des del sitial on l'enlairaren, valent-se de l'autoritat que no era seva, que era solemnement prestada i prestada condicionalment, va prendre la iniciativa de la reforma d'una constitució que havia d'ésser el seu Credo, a la que no podia mancar sense mancar-se ell mateix i sense fer un greuge a la República que representava,

per un voler de la democràcia organitzada.

En sengles consells de ministres, la referència dels quals havem llegit a tota la premsa, sense desmentiment, el senyor Alcalá-Zamora es permeté donar una orientació revisionista i reformadora. Ell, precisament ell, no podia fer una semblant cosa. L'en privava la seva especial situació, la seva prometença ferma i solemne i per sobre de tot, i a-bans que tot, la pròpia dignitat personal.

El senyor Trabal considera que els esdeveniments polítics (quins?) fan insuficients els termes de l'Estatut de l'Esquerra que permet el separatisme, sense donar prou importància al federalisme.

La manifestació atribuïda al senyor Trabal, molt respectable en l'aspecte personal, permet de posar-hi moltes acotacions en fer-se pública com exterioritzada des d'un lloc que ell ha obtingut portant per senyera l'Estatut, millor dit, els principis bàsics de l'Esquerra Republicana de Catalunya, que ell acceptà, no d'una manera tàctica com la majoria dels militants, sinó ben explícitament tantes vegades com li ha convingut. Amb les reserves que presuposen les seves últimes manifestacions, ¿hauria estat possible que l'Esquerra li donés la seva representació? Lògicament, hem de creure que no.

I no val, no és admissible, que, des del lloc que el senyor Trabal ocupa en la política, en representació del poble català, conferida com a membre del partit que s'emportà els vots de l'opinió pública tingui la iniciativa d'una reforma del programa bàsic, constitucional i, segons el nostre criteri, consubstancial amb el partit que li donà els vots, mentre altra cosa no sigui demostrada.

Possibilitat de manifestar-se? Segurament, però a peu. Amb les pròpies forces, amb el bagatge de la seva intel·ligència i de la seva activitat, sense crosses manlevades, sense palanques que li facilitin la tasca, en una paraula: jugant net.

Comitè català pro esport popular

El Comitè Català Pro Esport Popular, recolzant-se en l'arrel popular que es manifesta en les forces esportives del nostre país, aspira a propulsar i esdevenir el centre d'un moviment orientat en directrius marcadament culturals i socials que tingui com a finalitat impulsar l'esport i la higiene populars.

El C. C. E. P. es proposa aconseguir aquests objectius en estreta col·laboració amb les organitzacions esportives existents, amb els grups esportius situats dintre o fora d'elles, amb tots els esportius organitzats o no, i, en general, amb tots els que se sentin animats pels mateixos ideals de l'esport popular, sa, lliure d'influències mercantilistes, i coincideixin en el blâme al feixisme i a la guerra com a forces anorreadores dels valors humans.

El C. C. E. P. considera una necessitat, i a ella adaptarà la seva línia de conducta, educar en el sentit esportiu polític-cultural la massa dels esportius de Catalunya per forjar una força conscient que gravi activament en el ritme progressiu del nostre poble. Solament una joventut íntegrament sana, enfortida en les lluites nobles de l'es-

port, pot constituir la salvaguarda de les conquestes del progrés humà i oferir un mur a l'escomesa de les forces regressives.

El C. C. E. P. entén complir un deure, en aquesta hora de recobriment de les essències i postulats que el poble català lliurement escollí per a fer-ne la seva guia, en cridar l'atenció de totes les forces actives, les masses populars, els partits polítics les organitzacions del poble laboriós, i especialment de les autoritats populars de Catalunya, de la importància de l'obra que es proposa realitzar i de la conveniència de donar satisfacció a les ànsies i aspiracions de les masses esportives populars, per tal d'obtenir llur col·laboració activa.

El C. C. E. P. es dirigeix a totes les federacions, clubs i grups, esportius, a tots els amateurs inorganitzats i a tothom que senti l'anhel del lliure desenvolupament cultural del poble de Catalunya, per a què ajudi i recolzi el treball que emprèn el C. C. E. P. per a realitzar la magna tasca propugnada.

Per crear un Moviment Esportiu Popular, lliure i fort. Endavant!

Joventut d'Esquerra: Grau Jassans?
Joventut d'Esquerra: Trabal?
Joventut d'Esquerra: X X X?

i Quants d'intents fallits per entrebancar la marxa ascendent de la gloriosa Joventut d'Esquerra Estat Català, creada per Macià!

Existeix problema nacional a Catalunya?

S'han fet preguntes sobre el sentit de la situació actual del catalanisme nacionalista a destacades personalitats de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Els satèl·lits del partit esmentat, han anunciat l'esfumació total de la consciència nacionalista de Catalunya. Altres, a la premsa, han fet declaracions en el sentit de què sols existeix republicanisme, involucrant qüestions de tradició entre els anarquistes i comunistes i també hi ha qui ha amagat la seva forma de pensar, i àdhuc la seva tradició de nacionalista. Serà molt paradoxal, però el cas és, que figures polítiques destacadíssimes, que gràcies al nacionalisme de Catalunya i al seu immortal patrici Francesc Macià, han arribat a determinats llocs representatius, neguin i callin una força que després de viure i existir organitzada algunes dècades, està formada i preparada més ferma i més robusta orgànicament i política que mai.

¿Què significa la negació d'aquesta força conscient i ben preparada dels nacionalistes?

Primerament, les condicions de l'ambient són completament diferents a les d'abans del gloriós 6 d'Octubre i per tant la radiecalització de les masses en general fa que el nacionalisme en el seu contingut polític s'hagi elevat a l'altura de les circumstàncies considerant l'acoblament de les reivindicacions nacionals amb les reivindicacions socials. Es dedueix de tot això, que l'acoblament dels dos aspectes fonamentals no ha d'ésser una qüestió teòrica sinó tot el contrari: pràctica, conseqüent, revolucionària.

Una qüestió importatíssima és la plasmació de la consigna de «reivindicació nacional i social de Catalunya». Això sol fa tremolar a persones que creuen—per la seva bona posició econòmica—que el nacionalisme ha de deixar les qüestions socials a segon terme. Actualment és totalment impossible—i l'experiència molt dolorosa ens hi aferma—la realització, ni tan sols el plantejament, de lluites polítiques sense anar estretament acompanyades de les qüestions socials relatives i molt més quan la crisi s'aguditza sobre un pla general internacional del que particularment en toquem bona part de conseqüències. Nosaltres que vivim amb el poble laboriós, des de la capa social mitja, fins a la més proletària, coneixem detalladament les condicions de penúria que tots passem dins d'aquest ambient de crisi

convulsa i d'aggravació gradual de la que no es preveu solució ni propera ni llunyan.

Així és la situació amb molt poques variants i davant d'aquestes realitats inconfundibles, els «polítics» de Catalunya, no sols no les poden recolzar sinó que, a més, per consideracions subjectives tenen de negar l'existència d'aquest sentiment nacionalista que es transforma en institució conscient del seu comés, enfocant la qüestió nacional, sense deslligar-se de les necessitats d'aquelles capes socials que, enquadrades en lluita, ens ajudaran perquè comprenem els nostres sentiments i nosaltres patim també les seves necessitats.

La qüestió nacionalista canvia de pla d'acció per haver-se format amb consciència política que permet veure els esdeveniments futurs com també les condicions de tàctica actual més justes. Que nosaltres, Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA, volem anar del braç junts amb tots els organismes obrers que acceptin pràcticament la llibertat nacional i social de Catalunya, és un fet innegable. L'experiència ha demostrat ben clarament que les llibertats nacionals de Catalunya tenen en la Joventut d'ESTAT CATALA el seu més gran baluard.

Això sí, llibertats en tota l'extensió de la paraula. Llibertat nacional però també llibertat social; l'una va lligada amb l'altra.

Davant de la situació creada, alguns aspirants a «líders» polítics de Catalunya procuren escamotejar per tots els mitjants possibles una realitat que personalment els espanta. Es donen compte del procés general de radicalització i presenten, molt lògicament, la transformació del nacionalisme vers el camp revolucionari.

Els que reclamen l'ordre neguen l'existència del problema nacional perquè consideren que així podran evitar que el poble els privi del seu còmode oportunisme.

S'equivocuen; la celebració del nostre Congrés no serà pas per a negar ni renunciar la nostra posició nacionalista, tot el contrari; per a afirmar-lo, orientar-lo fins a les conseqüències finals que d'això es puguin derivar. No és, tal determinació, combinada per un grup més o menys nombrós, no; és senzillament el mateix procés de la Història i, aquest, tothom sap que no el detura ningú.

CLOS

BLOC ESCOLAR NACIONALISTA

Posició del B. E. N. davant del moment actual

Es evident que l'haver lluitat durant quinze mesos sota un règim d'opressió amb unes consignes minimalistes poden haver desfigurat davant dels ulls de segons qui el veritable sentit del nostre moviment.

Així mateix, la consecució de bona part d'aquestes consignes fa necessària una revisió dels principis que fins a la data han informat moltes de les nostres actuacions.

Sabedors, de què els fets ocorreguts darrerament a la nostra Pàtria han d'oportunar greus problemes de consciència en bona part dels que fins ara han militat dins dels nostres rengles, i conscients de l'hora històrica que viu la joventut escolar catalana, creiem que per a bé de tots es fa necessària una major delimitació dels ideals i principis que animen a cadascú prescindint d'actuacions anteriors motivades per raons de força major.

Considerant que la manca en tots els sectors Universitaris d'opinions fermes i actuacions sòlides, en el que respecta a la vida cultural catalana i concretament els múltiples problemes Universitaris que hi ha plantejats, indefectiblement constituïen seriosos perills per a les nostres Institucions, creiem del tot necessari vincular als nostres ideals primordials un seguit d'orientacions clares i precises, sobretot en els afers Universitaris, de manera tal, que la sola condició d'estudiant nacionalista intransigent faci

sapiguer als altres com pensem en tot el que d'aprop o de lluny es relacioni amb la vida cultural catalana.

D'acord amb tot l'exposat el B. E. N. fa pública la següent declaració de principis.

1er. El B. E. N. és l'organització d'estudiants catalans que lluiten per la INDEPENDENCIA de la PATRIA, plasmada en la REPUBLICA CATALANA.

2on. Essent el B. E. N. eminentment Universitari, no pot donar per satisfetes les seves aspiracions amb el restabliment de la Universitat Autònoma, i no creu en l'existència de motius suficients que impedeixin continuar la lluita per la UNIVERSITAT UNICA i CATALANA.

3er. Que per a la seva qualitat d'organització de joventuts el B. E. N. té el deure de preparar a les noves promocions per al període post-universitari en la lluita per la Llibertat de Catalunya.

4rt. Que el B. E. N. col·labori i col·laborarà amb tota entitat que representi una aspiració de profunda catalanitat.

5è. Que les consignes del B. E. N. tenen d'ésser:

1a. Dins la Universitat «Per la UNIVERSITAT CATALANA»

2a. Fora d'ella «Per la REPUBLICA CATALANA»

EL COMITE EXECUTIU

Conseqüents en els ideals

Era l'any 1931, pel maig d'aquell any, que les circumstàncies ens portaven a residir a aquesta Ciutat de Barcelona, Cap i Casal de Catalunya.

La nostra infantesa s'havia desenvolupat de cara al catalanisme radical, sentiment que experimentàvem per la influència paterna, millor encara, per la característica de la nostra creixença, la qual procedia mancada de l'ombra física del pare, i havíem de sentir aquella influència d'una manera tràgica potser, ferma i punyent, per quant ens arribava per mitjà de lletres d'exili, i que es reafirmava més fortament en el fons del nostre cor d'infant, en veure la misèria i heròica vida que portava la nostra mare per tal d'atendre dignament les necessitats de llurs fills. I això, com és de suposar, a conseqüència dels ideals patriòtics que inspiraven els actes dels nostres pares a l'igual de molts catalans dignes quan la Dictadura del General Primo de Rivera.

D'altra banda, era la influència de la vida del nostre estimat camp de Tarragona, solitària i augusta, la vida de la comarca catalana, que feia via d'una manera pura i virtuosa, d'aquella vida que us feia somniar en la llibertat d'aquella terra fèrtil, generosa, que us obligava a estimar-la com quelcom consubstancial amb el vostre propi ésser, terra que us interpretava els vostres anhels i el vostre espiritualisme i, és més, el vostre romanticisme d'adolescent.

Amarats d'aquest sentiment catalaníssim i racial i com a nou vinguts i pròpiament amb aquell aire que us dona un sentit provincial i ingenu d'experimentar les coses, quedàrem, ho confessem, meravellats i fins ens semblava que satisfets, de la «comprensió» que demostraven els polítics espanyols per les coses de la nostra terra.

I no era estrany que ho experimentéssim així. Nosaltres havíem sentit, ens semblava veure'l, joïós i confiat, el nostre Avi, afirmant la seguretat que tenia de la lleialtat d'aquells polítics.

¿Qui no recorda les paraules pronunciades per l'avui Cap del Govern espanyol senyor Manuel Azaña, en ocasió de la visita feta a la nostra terra pels intel·lectuals castellans l'any 1930?

I les raons que exposava el fins ara President de la República espanyola i aleshores President del Govern provisional senyor Nicet Alcalá-Zamora i Torres en comentar el resultat del plebiscit català en pro de l'Estatut dit de Núria? recordeu-les. Malgrat la vostra malfiança, us deixàveu conquistar pel que creíeu que era fruit de la convicció sincera. Era aquelles frases que deien poc

més o menys: «Catalunya té totes les característiques de nació i com a tal, li correspon l'Estatut en el qual pugui plasmar els anhels d'aquell ambient nacional,» o bé: «Els catalans tenen dret a ésser el que ells vulgin i els espanyols hem de agrair en el que val, l'atensió que tenen en sotmetre el seu dret indiscutible de governar-se, al Parlament d'Espanya.»

Recordant-ho, ens sembla veure, no en dubtem pas, la desil·lusió que causaria en el nostre Cabdill el seu cor digne i lleial, el tracte que els catalans rebérem en la discussió i aprovació de l'Estatut-Llei de 15 de setembre de 1932, que regula la nostra autonomia.

Fou en aquells moments, que un estol de companys fundàvem el primer Casal d'Esquerra «Estat Català», ben modestament per cert, —recordeu sinó, la seva instal·lació a la Baixada de Santa Eulàlia,— el qual fou el propulsor i organitzador de les nostres Joventuts d'Esquerra «Estat Català» que tant havien d'influir en la vida nacionalista del nostre poble.

Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», ens arrengleràrem sota el guiatge d'aquell Cabdill digne que ens digué Francesc Macià i, com Ell, sentírem, somniadors, és cert, però esperançats, la il·lusió de la llibertat en vers els castellans. Eren les paraules del Cabdill que ens deien: Joves d'«Estat Català»! Poseu-vos al costat de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Lluiteu per ella! Penseu que el fet de transigir, no vol dir, ni molt menys, renunciar als ideals bàsics que objectivament us donen vida, ni tampoc a la bandera de les quatre barres amb l'estel que les illumina, símbol que personifica aquells principis de catalanisme.

I era cert. Ell també compartia els nostres ideals. Ell també es veia com nosaltres, blasmat pels nostres antics companys del nacionalisme intransigent, la qual cosa experimentàvem d'una manera dolorosa i que ens feia dubtar, de vegades, de si en realitat anàvem encertats en el camí. Però la lleialtat envers el nostre President, podia més, i ens sentíem reconfortats a l'igual que els religiosos vacil·lants, amb el seu Crist, només que amb la seva mirada serena i augusta, i disposats altra vegada a la transacció...

Ah! però, podia suposar mai ningú que aquella transacció, significava que les Joventuts renunciàvem al nostre ideal de sempre? No, evidentment, i si és així, ¿per què avui sembla que s'aixequi tanta polsaguera perquè les Joventuts volen reafirmar la seva convicció d'ésser, la qual cosa no és res

Expulsions en massa dels casals d'Esquerra

La nova tàctica d'alguns militants d'Esquerra és perseguir a la Joventut d'E. ESTAT CATALA. Es curiosa aquesta tàctica de petita política que no és ja un cas aïllat, sinó tot el contrari. Ens trobem davant d'un cas d'indisciplina de dalt, contràriament a tot el que disposen els principis del partit, ultra els acords posteriors presos pels comitès superiors.

No cal dir com l'ofensiva presa contra la Joventut pot donar uns resultats contraris al que suposen els senyors que han iniciat aquesta ofensiva.

La Joventut d'E. ESTAT CATALA no dorm sobre els llorers i vigila l'actuació tèrbola dels cacics de via estreta arribats de nou al camp de la política catalana.

més que la conseqüència d'un principi i d'una organització?

Al nostre pensament estan les distintes evolucions experimentades per les diverses nacionalitats europees que han lluitat i lluiten per a la consecució de la seva sobirana independència i, per tant, comprenen que hi hagi polítics catalans, que per tàctica o per principi, acceptin o els satisfaci l'«statu quo» de la nostra Autonomia. És més: creiem que el deure de les Joventuts, és de defensar-la, però, ¿és que amb això vol obligar-se a l'element jove a què acalli el que li dicta el seu cor juvenívol?

I sinó, ¿és que l'element federal de l'Esquerra Republicana de Catalunya, renuncia a les seves aspiracions? Es que l'element catalanista està satisfet? Tenim la seguretat de la resposta negativa. Si no fos així, ens creuríem amb el dret de dubtar de la seva catalanitat o de la seva convicció de principis.

Per consegüent, ¿per què certs elements al cem el crit al cel,—repetim-ho—pel fet de què les nostres Joventuts vulguin sostenir els seus principis i les seves conviccions?

D'altra banda, sembla que no es tingui en compte el nostre caràcter de «joventuts». Desgraciada de la nostra pàtria, si els joves d'avui, i homes de responsabilitat de demà, els que el nostre deure present és el d'esperonar els governants del Partit al que pertanyem, estessin d'acord en absolut amb els que avui tenen una edat diguem-ne experimentada, acceptant el lèxic consuetudinari. ¿On aniria l'evolució pròpia de tota ideologia i amb més motiu del sentiment nacionalista de la nostra terra? No us sembla que seria traïr el camí del catalanisme, si desertéssim del nostre lloc de combat? Recordeu. Renaiença literària, introducció del catalanisme polític amb els seus ideals d'autonomia suara aconseguits, o federals. Nacionalisme radical.

Aquesta és la trajectòria indiscutible i no cal dir l'orgull que sentim en reafirmar-nos en la ideologia a la qual hem restat tot temps, fidels i conseqüents, en homenatge al Mestre inoblidable.

LLIBERT SALESAS

Catalanisme o Proletariat

Es arribat ja el moment en què nosaltres, militants d'ESTAT CATALA, que formem el nucli més poderós de la joventut catalana ens enfrontem decididament amb aquest problema.

De nosaltres, de la posició que ESTAT CATALA adopti depén, a més de l'alliberament nacional de Catalunya, el pervindre del proletariat, del moviment d'emancipació obrera de la nostra terra.

Es evident que a Catalunya, com arreu del món, l'obrer sofreix l'opressió bàrbara del capitalisme i les derivacions nefastes del seu fracàs. Quantes llars hi ha a la nostra terra on el pa escasseja a la taula, on manquen els mitjans més imprevedibles per a viure! Quants joves vaguen sense feina i sense ànim, veient com la seva vida s'escola amb una completa inutilitat.

El sense feina veu alçar-se davant d'ell un paorós problema; la societat li nega el dret a viure! Ell sobra al món, ha de viure de la caritat dels familiars o dels amics. Es un paràssit.

Això, que és només una faceta de totes les que presenta l'organització de la societat actual, és indignant. No hi ha cap home de consciència que pugui defensar amb el cap alt i amb el cor a la mà semblant estat de coses.

Cal donar-se compte que el capitalisme no soluciona ni solucinoarà ja, perquè és impotent per a fer-ho, aquestes injustícies.

El proletariat internacional ha comprés això, i s'ha organitzat en partits de classe, que reivindiquen una altra societat més justa i encaminen els seus esforços a enderrocar l'actual.

Què fa el proletariat català? Donem des d'ara el crit d'alerta! Catalunya s'està quedant enrera en aquest aspecte de la lluita de classes. I els obrers conscients que no volen quedar endarrera, han d'anar a raurer en organitzacions foranes, amb unes directrius que venen d'enllà de l'Ebre i amb un sentinent íntim d'anti-nacionalisme català.

Nosaltres sentim una veritable joia davant les manifestacions que a favor de l'autodeterminació dels pobles fan les organitzacions proletàries espanyoles, però no sabem si aquestes noves directrius que provenen del bon sentit dels dirigents, estan d'acord amb el sentir de les masses.

Creiem també, que el moviment d'emancipació proletària a Catalunya ha d'ésser portat des d'un punt de vista nacionalista, per organitzacions i amb directrius netament catalanes.

Companys: únicament la Joventut d'«Estat Català» està cridada a fer-ho, únicament nosaltres som els que podem arrossegar al darrera nostre la massa obrera catalana per a establir, dins d'una Catalunya lliure, una societat més justa.

Fem que la nostra terra sigui la teia resplendent que mostri a tots els oprimits del món el camí de la llibertat nacional i social!

RICARD MASO

L'ORDRE PUBLIC

De nou es presenten obstacles al trapàs del servei d'ordre públic. Aquesta vegada no es Alcalá Zamora, l'indesitjable, el que posa els entrebancs.

El govern Azaña es troba davant d'un conflicte dels mateixos òrgans policials. La policia espanyola s'oposa a que Catalunya tingui l'ordre públic. La policia espanyola és tan enemiga de Catalunya com de la República. Cal destruir, doncs, els enemics del règim que s'oposen a l'establiment del programa del Front Popular.

Catalunya té dret a l'ordre públic sense mediatitzacions.

Catalunya ha pogut tenir al marge als feixistes fins ara, a causa de l'elevat esperit del nostre poble, però això no pot continuar per molt temps. Els feixistes es reuneixen impunement i amenacen, però no s'atreveixen a realitzar els seus plans maquiavèlics. Sabem els llocs que és reuneixen i llurs plans.

El que ha passat a Madrid es per reflexionar. El govern Azaña s'ha d'adonar que

Cal acabar amb l'audàcia feixista!

L'espectacle que han donat els feixistes a Madrid és us cas vergonyós.

Per evitar un mal major, la Joventut d'E. Estat Català demana que s'armi a les Joventuts nacionalistes i proletàries.

El traspàs de l'ordre públic a Catalunya serà una garantia de les essències democràtiques.

cal sanejar els òrgans coercitius i burocràtics, per tal de republicanitzar els òrgans del poder.

A Catalunya tenim una policia lleial que ha complert el seu comès d'una manera honrosa. Es una garantia per al poble català i per acabar d'una vegada amb els feixistes encauats que volen provocar el desordre.

El Govern de Catalunya té que insistir per a què l'ordre públic li sigui traspasat sense interferències de ningú, perquè així ho exigeix l'honor de Catalunya.

I si algú s'oposa que es digui clarament què és, per tal de que poguem dirigir-nos contra els que porten aquestes tèrboles maniobres.

PRINCIPIS BASICS DEL NACIONALISME

Avui que hom juga amb els mots nacionalisme i federalisme com a coses sinònimes i la figura de Pi i Margall s'ageganta des de certs sectors i de la seva doctrina vol fer-se'n la saba que nodreixi l'arbre fecund del pensament català, cal cercar entre els renaixentistes del nostre sentit nacional les doctrines que en les seves formes més nítides encarnin les essències nacionalistes, i llavors, amb plena claredat i sense confusions, estableixi paral·lel entre aquestes i el sistema pactista de Pi i Margall; que es perfil·li cada una dins les seves característiques essencials, que s'aixequi dins de cada cleda política, amb valentia, la bandera nacionalista o federal, que es deixi, però, de jugar, amb frases útils o habilidoses, en l'equívoc de conceptualitzar el nacionalisme com a punt essencial i fonamental de la doctrina de Pi i Margall, i és per això que en aquesta hora confusa i de tèrbols maneigs polítics pretenem encendre el nostre modest llantió i sota la seva llum guar-nos pels corriols que menen a la llibertat absoluta de la pàtria.

NACIO I ESTAT

No és en Pi i Margall, precisament, on podem trobar amb més claredat definits els conceptes de nació i estat. Sovinteja en els

passatges de la seva obra la definició de la nació federal (Espanya) integrat per diferents estats regionals i no és precisament aquest el sentit que nosaltres admetem de la nació, ni és tampoc el concepte que li donen els moderns tractadistes de dret públic; per nosaltres Espanya no ha estat mai una nació sinó un estat format per diferents nacions i entre elles la catalana. La nació la defineix En Prats de la Riba com un principi espiritual, com una unitat fonamental d'esperits, com una mena d'ambient moral que s'apodera dels homes i els penetra, els emmotlla i els treballa des que neixen fins que moren. Poseu sota l'acció de l'esperit nacional gent d'altres nacions i d'altres races i veureu com suament, de mica en mica ve revestint-los de lleugeres però seguides capes d'una patina nacional, va modificant les seves maneres les seves aficions íntimes i àdhuc arriba a tórcer poc a poc les seves pròpies inclinacions, i si, en lloc d'homes fets, li donen infants l'assimilació serà radical i perfecta.

Hi ha qui afirma que l'ànima de la nació és la parla, altres que és el dret, altres certes habituds socials etc., i, amb tot, tots tenen raó. Es fent un feix de tot això que tindrem el veritable sentit de la nació. Han arribat fins a aquesta claredat de concepte gent vinguda de diferents camins, el ma-

teix que ha desempolsat els pergamins dels arxius, que el que ha cercat dins del particularisme de les ogives del nostre gòtic, o de la severitat del nostre romànic, un particularisme difencial; tots i cada un d'ells han captat els efluvis d'una mateixa ànima, reflexe d'un passat i àdhuc expressió viva d'un present que és quelcom que ens dona una fesomia pròpia i ens diferencia d'altres pobles, i d'altres races. L'ésser o no ésser nació, no és quelcom de la voluntat dels que un dia poden subjectar-la; Catalunya és nació el mateix en el temps de Pere el Gran o de Jaume el Conqueridor, que en els obscurs moments de la monarquia borbònica. Pot ésser que aquest esperit nacional reculi i es concentri en cercles més íntims, però forga dins d'ells, com forga la vida sota les gebres; l'esclau romà no perdia la categoria d'home malgrat les lleis li reconeguessin sols atributs de cosa subjecta a transaccions comercials; la nació és nació per la seva pròpia essència i està per damunt dels reconeixements i dels drets i categoria que vulguin o no donar-li.

La nació és, per nosaltres, la societat política superior i no la ciutat com pretén Pi i Margall, i per tant no podem des d'un punt de mira ni de dret, ni de justícia, comprendre aquesta entitat política superior que és la nació, si aquesta no pot ésser ben

lliure. Cada nació ha de tenir un estat i aquest és un dels altres apostolats del nacionalisme. Acceptem, però, que dins d'una nació, per diferències de modalitat, hi capiguin diferents estats (es la forma federal a què aspirem per a la gran Catalunya). El que no podem admetre, és que dins d'un sol estat hi convisquin diferents nacions. L'estat és el conjunt d'òrgans polítics mitjançant els quals una nació o part d'ella li permet viure amb una vida pròpia a l'interior, i amb una independència plena a l'exterior; l'estat és quelcom accidental i de la seva organització i orientació podríem fer de Catalunya un poble més o menys socialment just i amb més o menys sentit de llibertat i, quan organitzem i estructurarem l'estat, s'aixecaran diferències doctrinals entre els catalans. No és el mateix l'essència de la nació que forma el basament permanent que està per damunt de l'accidental i de la pròpia voluntat humana.

Catalunya és nació per essència. I volem per aquesta entitat política superior una plenitud de sobirania dins de l'estructuració d'un estat pròpi i serà sols aleshores que veurem la conveniència de confederar-nos amb altres pobles o amb altres races. Aquesta és l'essència del Nacionalisme.

UN D'AUSONA

Els socialistes i els problemes nacionals

Un màrtir RAMON GUITART

Ramon Guitart i Vallès, militant actiu de la Joventut d'Esquerra "Estat Català" de Torre de Claramunt, fou assassinat el 10 de Març del 1936 per les bandes feixistes d'aquest poble. Guitart tenia el número 1 de la Joventut. Nacionalista integral i s'havia captat l'amistat de tots els homes d'Esquerra i l'odi dels feixistes que veïen en ell l'enemic més gran.

Ramon Guitart és un màrtir de les llibertats pàtries. El seu assassinat mostra clarament els qui són enemics del feixisme, i a qui dirigeixen els seus trets els feixistes, que continuen armats impudicament per deixadesa i abandó de les autoritats.

Reposi en pau el company Guitart i que el seu sacrifici no sigui estèril pel bé de Catalunya.

per CATALUNYA,
ingresseu a la joventut d'esquerra
ESTAT CATALA

D'ençà del 6 d'octubre, els socialistes han canviat de tàctica respecte dels problemes nacionals i particularment en el que afecta a Catalunya. La Joventut Socialista és la que ha enfocat més encertadament aquest problema i volem concedir-li en aquest aspecte un marge de confiança, si bé ens plauria més que concretessin el seu pensament respecte al que entenen ells com a solució del problema nacional de Catalunya.

La darrera setmana publicava un article a «Claridad» un dels militants socialistes més destacats, en Rafael Vidiella— que ens sorprengué, Vidiella no comprén la posició que senten molts obreristes respecte a la necessitat de crear unes centrals sindicals i polítiques genuïnament catalanes. El marc social de Catalunya el troba estret i àdhuc afirma que s'ha desplaçat el moviment obrer de Catalunya, arribant a la conclusió que s'ha d'entendre com a problema nacional l'estrictament cultural, un cop feta la revolució social.

Això contradiu la tesi de les Joventuts Socialistes i àdhuc les manifestacions que volem creure sinceres de Largo Caballero. I, naturalment, això crea un estat de confusió que ens plauria de veure destruint.

Des de l'angle marxista, la teoria de l'amic Vidiella no pot ésser més falsa. És fàcil dir que l'organització de centrals sindicals i polítiques proletàries dins del marc de Catalunya són supervivències d'influència burgesa, però és més difícil provar-ho dialècticament. La interpretació nacionalista de Vidiella és molt més arcaica del que ell suposa. Un poble no pot tenir una cultura alliberada sense posseir els ressorts econòmics que facilitin la propagació cultural. I com que l'economia es base substancial de tots els problemes d'una nació, ens trobem, doncs, que al concedir-nos una personalitat cultural, aquesta es trobaria mediatitzada per influències externes.

Està massa desenvolupat el sentiment nacionalista per a tancar-lo en un reducte tan estret com voldria el company Vidiella. Catalunya aspira a un assentament nacional totalitari, amb tots, absolutament tots, els ressorts del poder a la seva mà. Les carac-

terístiques polítiques, econòmiques i socials de Catalunya han deixat un solc profund en els catalans per a què aquests vulguin empitir-li la seva personalitat. Per això es falsa i perjudicial la posició de l'amic Vidiella, que per una raó lògica hauria d'haver examinat el que ha succeït amb la C. N. T. en haver abandonat aquelles característiques que li imprimien els sindicats catalans, entre els quals Vidiella n'era un i no dels menys destacats.

L'experiència té un valor fonamental en la marxa dels esdeveniments històrics. El segle XIX es ric d'experiències obreristes. Primer que els poetes, primer que els polítics i que els intel·lectuals, són els obrers els que usen la llengua catalana en les seues actes i causa una tan pregonera emoció l'ús del català en els actes obreristes de l'època que aquests sentiren un recobriment de les seves facultats nacionals al sentir-se interpretats per la pròpia llengua en la que ells s'expressaven. Psicològicament les masses sentien una atracció pels homes que feien ús de la llengua vernacle. I això revelava quelcom més: era el retorn a la personalitat nacional de Catalunya.

Si aquest sentiment nacional no tingués unes fonts més profundes de les que suposa l'amic Vidiella no hauria pres les proporcions que ha pres en un espai de temps tan reduït. Oposar-se a la formació d'unes centrals sindicals i polítiques dins del marc de Catalunya, no respon a una interpretació marxista, més aviat, company Vidiella, co-

respon a aquells principis atàvics de l'anarquisme, sediment que encara podeu conservar, sense que això vulgui significar cap desmerit per a vos.

Cal moure's dins la dialèctica marxista amb una interpretació leninista i no tanca-da. Un moviment burgès pot transformar-se en un moviment proletari si sap conduir-se vers un objectiu determinat. El moviment nacionalista de Catalunya, però d'una Catalunya nació-estat, pot ésser un factor principalíssim de la revolució socialista. Ara bé, concedint a Catalunya la facultat plena de govern i d'autodeterminació, un cop assolit l'objectiu de la seva llibertat nacional, llibertat nacional que, controlada per les organitzacions obreres de Catalunya, pot alliberar els treballadors de l'explotació de l'home per l'home.

Aquesta és la dialèctica marxista i consti que els pobles hispànics no aconseguiran la seva llibertat econòmica sense comptar amb Catalunya, —els desplaçaments de la direcció obrera no el podem veure sinó és artificialment,—la qual, ara més que mai, malda per a estructurar la seva personalitat de nació o sigui amb una República Catalana. I això no és influència burgesa sinó que clarament i concreta es l'alliberament d'un poble sotmés a una economia feudal i que vol bastir un edifici social nou on imperi la justícia social.

LLUIS MARVELL

ara !!

propagueu la nostra premsa